

en Person, som hører til den her omhandlede Klasse, virkelig er i det Tilfælde, at han kan tilbyde Bantætning af Jndbo eller Inventarium, som overstiger den angivne Leie med det dobbelte Beløb, eller dersom han besinder sig i en saadan Stilling, at han kan forstaafe en betryggende Vorgen af vederhæftige Mænd for eet Aars Leie eller for den angivne Byggesum, vil han i Reglen ikke behøve at tye til Sogneforstanderskabet; han vil i Almindelighed meget vel kunne hjælpe sig selv. Saaledes troer jeg, at det virkelig forholder sig. Men jeg kan derhos ikke nægte, at det forekommer mig, at den hele Sag, om jeg saa maa sige, er greben urigtigt an, for ikke at bruge Udtrykket: forkeert. (En Stemme: Na jo! en anden: Forkeert er tydfst); ja det er ganske sandt, „forkeert“ er egentlig tydfst, og derfor vil jeg hellere sige: „urigtigt“. § 1. begynder med den Bestemmelse, at, naar en Familie, som paa lovlig Maade og i rette Tid er bleven udsagt af det Huus, hvort den boer tilleie, ikke selv veed Udveie til at finde Huusleilighed, og vil gjøre Brug af den Adkomst, som er givet Huusvilde til at søge Bolig gjennem Sogneforstanderskabet, saa bør den anmelde saadant for Sogneforstanderskabet senest 4 Uger efterat have modtaget Dpfisgelsen, med Begjering om at faae paavist en Bolig.

Det forekommer mig nu, at det i det Hele fra Lovgivningens Side er mere at anbefale, at man i de her omhandlede Forhold paalagge vedkommende Communalbestyrelser visse Forpligtelser ligeoverfor de Paagjældendes; til disse Forpligtelser svarer da vistnok en Berettigelse for den, som er i det Tilfælde, at han kan fordrø den Hjælp, som vedkommende Sogneforstanderskab er pligtig at yde ham; men ved Loven at stille det saaledes, at man ligefrem berettiger den Paagjældende til at fordrø saadan Hjælp, har, hvad de omhandlede Tilfælde angaaer, allerede i Formen Noget imod sig, og navnlig naar det hedder, som i Forslaget, at Rettigheden indrømmes enhver Familie, som, efter paa lovlig Maade og i rette Tid at være bleven udsagt af det Huus, hvort den har boet tilleie, erklærer, at den ikke selv veed Udveie til at skaffe sig Huusly. Det ligger dog meget nær, at der i denne, ligesom i an-

dre Classer, vil være Mange, som ere tilbøielige til kun at drage liden Omsorg for, hvad der hører til deres egne Anliggender og til selv kun at vise liden Virksomhed, naar de kunne slippe derfor, men som meget gjerne ville kaste Byrden over paa Andre. Saadanne Folk skulde da kunne komme til Sogneforstanderskabet og sige: „Ja, jeg veed ingen Udveie til selv at skaffe Huusleilighed for mig og Mine, og jeg vil nu gjøre Brug af den Ret, som Loven hjemler mig; jeg behøver ikke at anmode om nogen Bistand eller at gjøre nærmere Rede for, at jeg har gjort, hvad jeg kan, for selv at skaffe mig Huusly; jeg siger simpelt hen: staf mig det; jeg fordrer det, det er nok, naar jeg herved erklærer, at jeg mangler Huusleilighed, og at jeg vil bruge den Adkomst, Loven giver mig.“ Dette forekommer mig virkelig at være — jeg troer ikke at sige for meget, naar jeg betegner det saaledes — at gribe Tingen fra Lovgivningens Side meget uheldigt an; jeg troer, at det i Anvendelsen meget snart vilde vise, at det ikke var den rette Maade. Jeg vil nu spørge, hvorfor da gribe Tingen saaledes an? Hvorfor ikke gribe den an paa den naturlige Maade og sige: de og de Forpligtelser skulle paahvile vedkommende Communalbestyrelse ligeoverfor de Huusvilde? Jeg kan svare paa Forslagsstillers Begjering — thi Forslaget svarer selv —: fordi man har Mistillid til Communalbestyrelserne; man har en stærk og dyb Mistillid til Communalbestyrelserne og en saadan, som man ikke engang finder Betænelighed ved saagodt som udtrykkeligt at udtale i selve Lovgivningen. Dersom det ikke var Tilfældet, behøvede man ikke at stille hele Forslaget, saaledes som det er skeet fra den ærede Forslagsstillers Side, men man vilde have valgt en anden og efter min Mening naturligere Form. Jeg mistjender ingenlunde, og jeg troer allerede at have antydet det, jeg mistjender ingenlunde det Særegne i de her omhandlede Forhold, som kan have opvaakt nogen Tvivl om, hvorvidt man overalt tør gjøre Regning paa den fuldeste Redebonhed hos Communalbestyrelserne, og maa skee kan afgive et yderligere Motiv til at ønske en Indskjærpelse af Lovens rette Forstaaelse; men det forekommer mig dog virkelig høist